

villigt eller tvungent. — Det er altsaa de Vædringer, som ere fremsatte under Forudsætning af, at § 9 bliver, som den væsentlig er. Her møder man jo imidlertid et andet Standpunkt; idet nemlig et Mindretal foreslaar § 9, 1ste Stykke, ændret saaledes, at Tilskuddet skal udredes af Statskassen og ikke af vedkommende Kommunkasse, hvorved jo selvfølgelig bortfalder det andet og tredje Stykke. Det gaar Flertallet ikke ind paa af de Grunde, som jeg i Begyndelsen af mit Foredrag har nævnt, og som jeg derfor ikke her skal gjentage.

Det vigtigste Forslag til dette Affinit af dem, som hele Udvalget har stillet, tror jeg, det maa kaldes, at man har foreslaaet en ny § 10, som ordner en vis tvungen Hospitals-hjælp. Udvalget havde allerede i Fjor foreslaaet en saadan, men det Forslag gik videre, end man nu har troet at burde fastholde. Det var i alt Fald ikke klart efter det tidligere Forslag, som det forelaa i Fjor, om der i denne Paragraf tillige laa den Mening, at de offentlige Kasser, paa hvis Regning Hospitals-hjælpen afholdtes, skulde skaffe Plads for Sygefæsemedlemmerne og altsaa blive pligtige til at oprette nye Hospitaler eller til at udvide de forhaandenværende Hospitaler, naar der var saadan Plads. Det var ikke Meningen tidligere, jeg tror nok, at man ikke kunde læse det ud af den Text, som tidligere stod. Det har meget bestemt været Udvalgets Mening at formulere det saaledes, at der kun var Tale om nedsat Betaling, forsaavidt Vedkommende optoges, naar der var Plads, idet Udvalget mente, at Spørgsmaalet om, hvor stor en Pligt der er for de forskjellige offentlige Kasser til at oprette Hospitaler, vedkommer ikke dette Lovforslag. Det hører endsteds hen. Man har nu ganske stroget et Stykke af den Paragraf, som blev foreslaaet i Fjor, som staar i Forbindelse hermed, hvor der var Tale om Bidrag til Sygefæser for det Tilfælde, at der ikke var let Udgang til Hospitalindlæggelse. Dette har man ganske udeladt, saa det hele absolut er begrænset til den nedsatte Betaling. For Kjøbstadkommunernes Vedkommende forekommer det os nu, at der ikke kan være nogen Betænelighed ved dette. Det gaar ikke videre og paalægger dem ikke større Udgifter, end de ifølge den oprindelige Tanke med Lovforslaget være

pligtige til. Pengetilskuddet faae de jo ind ad anden Vej, saaledes som det er Udvalgets Flertals Forudsætning, og derved bortfalder formentlig al Betænelighed ved at paalægge dem denne Byrde. For Amtskommunernes Vedkommende ligger der, det indrømmer jeg, et Principspørgsmaal deri, thi det er det eneste Punkt, hvor Amtskommunerne blive inddragne blandt de offentlige Kasser, som skulle have Pligt til at støtte Sygefæserne, men det forekommer os, at dette ikke er en saadan Grundbetragtning den Betragtning, at Amtskommunerne ikke maa sættes i Forbindelse med Sygefæserne, at man ikke af Hensyn til det praktiske Behov kan lempe derpaa, særlig naar man ser, at der er Amts-sygehuse, hvor Nedsættelse i Betalingen, ja endog saa fuldstændig fri Indlæggelse indrømmes for Sygefæsemedlemmer.

Saa er der blot at bemærke, at Udvalget har stillet Forslag om en Vædring ved den Paragraf, som omhandler Kjørselspligten. Forslagets § 10, som eventuelt vil blive § 11, forekommer det mig, maa indrømmes at være i alt Væsentligt i Overensstemmelse med det, som Udvalget ønskede i Fjor, men det er Ønsket fra i Fjor, som Udvalget noget modificerer, i alt Fald Udvalgets Flertal. Naar det i Lovforslaget hedder: „De omhandlede Kjørsler, der ikke betragtes som Fattighjælp, skaffes tilveie ved Kommunalbestyrelsens Foranstaltning, og Omkostningerne derved udredes af Kommunens Kasse“, saa have vi fundet det mere i Overensstemmelse med Landkommunalloven og med, hvad der er rimeligt, at det sættes som fakultatibt og ikke nødvendigt, at Udvidelsen og Tilveiebringelsen sker paa den Maade. Det er derfor, at dette „kan“ er indføiet, og saa er der tilføiet den Regel, at hvis en saadan Ordning, som foreskrevet i Forslaget, ikke er truffen, og indtil den er truffen, maa Kjørslerne udredes in natura af de til Sognereiser Kjøreligtige, hvorved iagttages, at Kjørslerne tilføres i en særlig Omgang, hvorhos den Kjøreligtige erholder den i første Stykke omhandlede Betaling for Befordring udover 1/2 Mil. For den sidste Regels Formulering har man søgt sit Forbillede i et tidligere Forslag fra Regeringens Side om visse Frikjørsler. — Jeg behøver ikke at udtale mig om det næste Forslag, Nr. 13. Det er nemlig for Mindretallets Vedkommende kun en ligefrem